

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010059
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:5614010059.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., E. C. D., trvale bytom F. G., H. XXX/X, E. F. G., t. č. na slobode, pre trestný čin zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 07. mája 2025, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 13. mája 2015 pod sp. zn. 2T/23/2014 a jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok okresného súdu z r u š u j e v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku s a trestná vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 13. mája 2015 pod sp. zn. 2T/23/2014 bol na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zo dňa 28. februára 2014 pod č. k. 1Pv 620/12/5505-52, doručenej okresnému súdu dňa 04. marca 2014, obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024 (ďalej len „Tr. zákon“) na tom skutkovom základe, že

„dňa 3. 9. 2012 asi o 18.00 hod. na stanovišti taxíkov pred železničnou stanicou v Liptovskom Mikuláši pristúpil k prednej časti osobného motorového vozidla taxislužby zn. Seat Alhambra s prideleným evidenčným číslom: F. XXXXX, v ktorom sedel vodič I. J., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom J. XXX/XX, F. G., a zákazník J. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. XX, F. G., pričom cez otvorené okno na dverách vodiča I. J. povedal, že ak do týždňa miesto na státie vozidiel taxislužby neopustí, zapáli mu auto a jeho rodine zhoria tie, ktoré majú pred domom.“

Za to bol obžalovaný odsúdený doslovne takto :

„Podľa § 189 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 /tri/ roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd z a r a d ŭ j e obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Na podklade podaného odvolania obžalovaného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozhodol vo veci doslovne takto :

„Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/23/2014 zo dňa 13.5.2015.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného A. B., nar. X.X.XXXX v C. D., trvale bytom F.
G., H. L. XXX/X, t.č. vo výkone trestu odňatia
v ÚVTOS Sučany,

podľa § 285 písm. a) Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn.
1Pv 620/12 zo dňa 28.2.2014 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa
§ 189 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že:

dňa 3.9.2012 asi o 18.00 hod. na stanovišti taxíkov pred železničnou stanicou
v Liptovskom Mikuláši pristúpil k prednej časti osobného motorového vozidla taxislužby zn. Seat
Alhambra s prideleným evidenčným číslom: F. XXXXX, v ktorom sedel vodič I. J., nar. XX.X.XXXX,
trvale bytom J. XXX/XX, F. G., a zákazník J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XX, F. G., pričom
cez otvorené okno na dverách vodiča I. J. povedal, že ak do týždňa miesto na státie vozidiel taxislužby
neopustí, zapáli mu auto a jeho rodine zhoria tie, ktoré majú pred domom,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie rodičov obžalovaného M. A. B.
a N. B., sestry obžalovaného M. G. O. B.
a manželky obžalovaného P. B. z a m i e t a, pretože boli podané oneskorene.“

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 10. augusta 2022 pod sp. zn. 2Nt/30/2021, ktoré
nadobudlo právoplatnosť dňom 20. decembra 2023, podľa § 394 odsek 1
Tr. poriadku za použitia § 394 odsek 5 Tr. poriadku, z dôvodu uvedeného v § 400 odsek 1
Tr. poriadku povolil obnovu konania v predmetnej trestnej veci obžalovaného v jeho neprospech, vedenej
odvolacím Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 2To/65/2014 s tým, že zrušil iba výrok v rozsudku
odvolacieho krajského súdu, ktorým bol podľa § 321 odsek 1 písm. d) Tr. poriadku zrušený napadnutý
rozsudok prvostupňového súdu a súčasne týmto výrokom bol obžalovaný podľa § 285 písm. a) Tr.
poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora pre trestný čin zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1
Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v podanej obžalobe.

Z výrokovej časti citovaného uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní o povolení obnovy
konania vyplýva, že tým nedošlo k zrušeniu aj ďalšieho výroku v rozsudku odvolacieho Krajského súdu
v Žiline, ktorým boli podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku odvolania rodičov obžalovaného M. A. B. a N. B.,
sestry obžalovaného M. G. O. B. a manželky P. B. zamietnuté, ako oneskorene podané.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave zo dňa 28. februára 2024 pod sp. zn.
1Ndt/3/2024 bolo rozhodnuté podľa § 23 odsek 1 Tr. poriadku o odňatí trestnej veci obžalovaného
v odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod
sp. zn. 2To/10/2024, po právoplatnej obnove konania, o odňatí tejto veci uvedenému krajskému súdu
s tým, že vec v odvolacom konaní bola prikázaná Krajskému súdu v Trenčíne.

Predmetná trestná vec obžalovaného po tom, čo táto bola predložená Krajským súdom v Žiline dňa 10.
mája 2024 Krajskému súdu v Trenčíne, bola zákonným spôsobom pridelená na prejednanie a meritórne
rozhodnutie o odvolaní obžalovaného do senátu 23, kde je doposiaľ vedená pod sp. zn. 23To/30/2024.

Proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 13. mája 2015, sp. zn. 2T/23/2014 podal
odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Podaním,
ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 3.8.2015, odvolanie písomne odôvodnil. Prostredníctvom

obhajcu uviedol, že podľa neho citované výroky napadnutého rozsudku nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov

a z nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Podľa odvolateľa namietané súdne rozhodnutie neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por., je nepreskúmateľné, nakoľko nereaguje na jeho obhajobné tvrdenia, popiera zásady zákonnosti pri hodnotení dôkazov, resp. minimálne popiera zásadu in dubio pro reo. Tiež namietal správnosť výroku o treste. V danej veci neboli v plnom rozsahu uplatnené závery vyslovené

v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 25/06 z 10.5.2006, podľa ktorého právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V ďalšom odvolateľ napáda hodnotenie vierohodnosti výpovede svedka K., pričom poukázal na rozpory v jeho výpovedi. V každom prípade je potrebné dôkaznú situáciu vyhodnotiť tak, že v danej veci sú vo veci dve proti sebe stojace skupiny dôkazov. Na jednej strane je výpoveď svedka K., ktorá poskytuje len čiastočne oporu tvrdeniam poškodeného J., a na druhej strane je výpoveď jeho manželky, sestry a tiež matky, ktoré potvrdzujú jeho tvrdenia, že v čase činu bol na inom mieste. Ak by vo veci neboli zabezpečené technické dôkazy (správa železničného prepravcu, výpisy z lokalizácie mobilného telefónu poškodeného a svedka K., správa mobilného operátora preukazujúca, že svedok K. v čase činu už iný mobilný telefón nepoužíval, ako aj vykonaný vyšetrovací pokus), potom by sama osebe táto situácia indikovala povinnosť súdu konať v zmysle zásady in dubio pro reo. Zabezpečená skupina dôkazov technickej povahy poukazuje na nevierohodnosť tvrdenia poškodeného a svedka K. o tom, že krátko pred údajným činom komunikovali telefonicky (cca 20-30 minút), mobilné telefóny mali pri sebe, prostredníctvom týchto komunikovali a dohodli sa, že poškodený bude svedka čakať na stanici, pretože tento išiel vlakom zo Žiliny. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na výpisy telefonických hovorov, z ktorých nepochybne vyplýva, že dňa 3.9.2012 v čase krátko pred 18.00 hod. poškodený a svedok K. vôbec medzi sebou nekomunikovali, teda nemohli sa ani dohodnúť na tom, že poškodený bude K. čakať na stanici. Technickým dôkazom bolo tiež vyvrátené tvrdenie poškodeného J., že už asi 20-30 minút pred príchodom K., tohto čakal na stanici, a teda bol na mieste činu. Vyšetrovateľ uskutočnil vyšetrovací pokus, keď z miesta, kde sa mal skutok stať, urobil kontrolný telefonát, pričom následne tento nechal lokalizovať. Podľa výsledkov vyšetrovacieho pokusu kontrolný hovor bol lokalizovaný bunkou BTS na adrese: Nábřežie K. Petroviča, Liptovský Mikuláš.

Z výpisov hovorov z mobilného telefónu poškodeného J. vyplýva, že tento v čase

o 17.52 hod. bol lokalizovaný na adrese: Za Luhami, Liptovský Mikuláš. Z uvedených technických dôkazov teda vyplýva, že v čase, keď podľa tvrdení poškodeného tento mal čakať svedka K. na stanici, sa na stanici nenachádzal, pretože v čase od 17.15 hod. so 17.52 hod. bol na inom mieste. Tvrdenie svedka K., že sa mal s poškodeným dohodnúť prostredníctvom mobilného telefónu v čase, keď sedel vo vlaku zo Žiliny do Liptovského Mikuláša, bolo vyvrátené technickým dôkazom - správou mobilného operátora z ktorej vyplýva, že mobilný telefón K. bol v čase o 18.04 hod. lokalizovaný v obci Prosiek, teda nie Liptovský Mikuláš, ani nie Nábřežie K. Petroviča, ako by to malo byť, ak by hovoril pravdu. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na vzdialenosť medzi mestom Liptovský Mikuláš a obcou Prosiek, ktorá je 13 kilometrov, čomu zodpovedá cesta autom

13 minút. Tento dôkaz vylučuje, že by svedok K. mohol byť v čase činu na mieste činu. Nevierohodnosť svedka K. je daná i tým, že potom čo ho vyšetrovateľ konfrontoval

s výpismi hovorov z jeho mobilného telefónu, tento zmenil výpoveď a tvrdil, že asi používal iný mobilný telefón. Tvrdenia poškodeného i svedka K. boli vyvrátené tiež správou železnice, ktorá potvrdila, že rýchlik 609 zo Žiliny, ktorým mal K. prísť do stanice Liptovský Mikuláš, meškal 10 minút. Teda tvrdenie poškodeného aj svedka, že sa zišli pred 18 hodinou v aute, je technicky nemožné. Z uvedeného vyplýva, že zabezpečené technické dôkazy preukazujú, že poškodený a ani svedok K. neboli na mieste činu v čase, keď sa mal skutok stať, a že skutok sa ani pred 18 hodinou a ani okolo 18.00 hodine objektívne stať nemohol. Odvolateľ ďalej uviedol, že pri porovnaní dvoch skupín dôkazov je zistiteľné, že svedkyne potvrdzujúce jeho verziu, na rozdiel od svedkov obžaloby, sú osobami netrestanými, z ktorých jedna je vysokoškolsky vzdelanou učiteľkou a veľmi dobre si pamätá na prvý deň začiatku školského roka. Nemožno opomenúť ani rozpory vo výpovediach poškodeného J. a svedka K., keď jeden tvrdil, že sa rozprával s dvoma osobami pred vyslovením vyhrážky a ďalší, že len s jednou osobou. Jeden z nich ho nevidel buchnúť po kapote auta pred vyhrážkou, druhý hovoril o údere po kapote auta. Jeden hovoril o tom, že odišiel pešo, druhý že odišiel na bicykli. Q. ani poškodený, ani K. na hlavnom pojednávaní nepotvrdili slovné spojenie vyhrážky - ak do týždňa neopustí miesto na státie. Tiež ani jeden z nich na

hlavnom pojednávani nehovoril, že súčasťou vyhrážky bola aj hrozba, že rodine zhoria autá. Odvolateľ ďalej uviedol, že poškodený J. je nehodnovnou osobou aj preto, že je obvinený v trestnej veci, kde on vystupuje ako poškodený, pričom jej predmetom je ohováranie, ktoré sa malo stať dávno pred dňom 3.9.2012 a ktorého podstata spočíva v tom, že J. už 11.5.2012 mal na internete vytvoriť profil, ktorý vyvolával zdanie, že je gay. Uvedené dokazuje, že J. cítil konkurenciu v MBD spoločnosti, čo J. aj priznal, keď tvrdil, že mu vadila cenová politika tejto taxi služby. Rovnako je nehodnovnou osobou aj svedok K., pretože je trestne stíhaný v trestnej veci, kde vystupuje ako poškodená jeho manželka P. B.. Nevierohodný je aj preto, že má niekoľko záznamov v odpise registra trestov a v trestnej veci obžalovaného M. J. opakovane menil výpovede, keď v jednej priznal, že sa podieľal na nahlásení fiktívnej dopravnej nehody, a následne to poprel. Teda ide o osobu, ktorej princípy spravodlivosti sú zjavne cudzie. Ide o osobu, ktorá zjavne nemá problém hovoriť nepravdu. V danej veci nielenže boli preukázané pochybnosti o tvrdeniach poškodeného a jeho korunného svedka, ale zásadné okolnosti vytvárajúce skutok boli vyvrátené. Za daného stavu nebolo preukázané, že sa stal skutok, pričom je vo svetle vyššie uvedených okolností doslova nepodstatné, kde bol

v čase činu on, ak bolo preukázané, že na mieste činu, v čase činu nebol poškodený a jeho korunný svedok. Pokiaľ ide o hodnotenie skutku, vo všeobecnosti obhajoba zastáva názor, že nejde o trestný čin, ak by sa aj skutok stal, pretože sám poškodený na údajné vyhrážky reagoval smiechom a trestné oznámenie podal až po niekoľkých týždňoch. Podľa odvolateľa

v danej veci, ak by bolo na mieste uznanie viny, tak bolo potrebné uložiť mu súhrnný trest, resp. upustiť od jeho uloženia, či uloženia ďalšieho trestu. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a následne danú vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby ho krajský súd sám spod obžaloby oslobodil.

K písomne podanému odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor. Uviedol, že s tvrdeniami obhajcu obžalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj jeho prípadne chýbajúcich náležitostí v intenciách § 168 odsek 1 Tr. poriadku, sa absolútne nestotožňuje. Konajúci súd postupoval v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku v spojení so znením § 2 odsek 10 a odsek 12 Tr. poriadku. Požiadavku uplatnenia zásady in dubio pro reo považuje za neadekvátnu. To, že poškodený vo veci vypovedal pravdu je preukázané nielen jeho výpoveďou, ale aj ďalšími dôkaznými prostriedkami, pričom v rámci právnej teórie nie je rozhodujúcim či skutok popisovaný poškodeným, prípadne aj inými svedkami, a vykazujúci všetky zákonné znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu sa stal o 17.55 hod., 18.00 hod., či 18.05 hod. Totožnosť skutku je v každej jednotlivej trestnej veci udržiavaná dvoma na sebe prakticky nezávislými skutočnosťami, a to totožnosťou konania a totožnosťou následku, pričom pre udržanie totožnosti skutku postačuje preukázanie ktorejkoľvek z nich, a to aj samostatne. Prokurátor vo vyjadrení uviedol, že trvá na tom, že spáchanie žalovaného skutku a vina obžalovaného boli prvostupňovým súdom preukázané v rozsahu požadovanom zákonom a umožňujúcom tak jeho odsúdenie. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené na podklade delegácie veci najvyšším súdom dňa 10. mája 2024, na neverejnom zasadnutí dňa 28. augusta 2024, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku, a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť a zákonnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného, ktoré je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste a je pritom aj dôvodné. Napadnutý rozsudok je okrem iného totiž chybný aj z dôvodu procesného pochybenia, ktoré tiež súčasne zakladá aj dôvod pre podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku, pričom sa okresný súd ako súd prvého stupňa správne a zákonne nevyrovnal so všetkými okolnosťami, ktoré vplynuli z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávani a ktoré sú významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho došiel aj k nesprávnym, resp. predčasným skutkovým záverom, keď boli porušené aj ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (§ 2 odsek 10 a 11 Tr. poriadku) a pre jeho správne a náležité zistenie je potrebné vykonať aj ďalšie dôkazy a súčasne vykonané dôkazy hodnotil v rozpore s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku

/§ 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku/.

Krajský súd vo všeobecnosti považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti o tom, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, že skutok je trestným činom a že skutok spáchal obžalovaný. Platí to tým skôr, keď má byť vierohodnosť jediného priameho svedka pochybná.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku). „Vnútorné presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovôľu (zjavnú arbitrárnosť, ktorá zjavne vybočuje zo zákonného rámca hodnotenia zákonným spôsobom vykonaných dôkazov bez opomenutia logického uvažovania), najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o vine rozsudku okresného súdu a dospel k záveru, že prvostupňový okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania inak správnym a zákonným spôsobom vykonaným na hlavnom pojednávaní, pokiaľ ide o výrok o vine vo vzťahu ku skutkovému záveru o tom, že sa žalovaný skutok stal, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, ktoré okresný súd vyslovil, ale podľa názoru krajského súdu bez akejkoľvek relevantnej, resp. podstatnej opore vo vykonanom dokazovaní.

Okresnému súdu síce nie je možné vytknúť skutočnosť, že nepostupoval v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku, avšak s jeho uvádzanými úvahami, závermi

a predovšetkým s hodnotením pred ním vykonaných dôkazov sa nie je možné bez relevantných výhrad stotožniť.

Krajský súd uvádza, že doposiaľ vykonaným dokazovaním pred prvostupňovým okresným súdom na hlavnom pojednávaní nebolo presvedčivo a akceptovateľne prvostupňovým súdom odôvodnené uznanie viny obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, pričom z úvah okresného súdu nie je vôbec zrejmé, či pri hodnotení dôkaznej situácie aj prihliadol na platnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, t. j. „v pochybnostiach

v prospech obžalovaného“, ktoré z vykonaných dôkazov, aj napriek snahe prvostupňového okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčiť o svojich skutkových záveroch sú dané. Práve vykonané dôkazy tak, ako na tieto poukazuje aj obžalovaný v rámci svojich odvolacích námietok podľa názoru krajského súdu nedávajú presvedčivý záver o tom, že sa žalovaný skutok stal a že jeho páchatelom je potom aj obžalovaný. Dôkazná situácia spočíva v prejednávacom a posudzovanom prípade na dvoch verziách, ktorou je jednou verzia poškodeného, podľa ktorej sa mal žalovaný skutok stať tak, ako si ho v prípravnom konaní osvojili orgány činné v trestnom konaní a ktoré viedli potom prokurátora po ukončení vyšetrovania veci aj k podaniu obžaloby a druhá verzia spočíva na obhajobných tvrdeniach obžalovaného, ktorý zásadne popiera, že sa žalovaný skutok vôbec stal. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť nasledovné skutočnosti :

Okresný súd by správne postupoval vtedy, ak by pripustil doplnenie dokazovania tak, ako ho navrhol obžalovaný na hlavnom pojednávaní a nie jeho návrhy na doplnenie odmietnuť, hoci okresný súd návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania sa snažil relevantne odôvodniť, ktoré odôvodnenie však neobstojí, pretože sa nie je možné stotožniť s tým, že u svedka C. K. ide práve naopak o nie nevýznamné skutočnosti, ktoré sú podstatné pri hodnotení vierohodnosti svedeckej výpovede poškodeného. Rovnako sa nie je možné stotožniť s odôvodnením okresného súdu v tom, že prípadné zistenie okolnosti, že v inkriminovanom čase mal obžalovaný hrať šachy s manželom svojej sestry vyplynulo z iných dôkazov – svedeckých výpovedí manželky obžalovaného a jeho sestry, keď práve okresný súd tieto ich výpovede nepovažoval za vierohodné so zreteľom na skutočnosť, že ide o príbuzných obžalovaného. Práve tu krajský súd pokladá za dôležité zdôrazniť, že takýto spôsob hodnotenia (vierohodnosti) vykonaných dôkazov je v príkrom rozpore so zákonnými princípmi hodnotenia dôkazov súdom v zmysle § 2 odsek 12 Tr. poriadku. Preto ak sa okresný súd spravoval týmto nesprávnym zákonným hodnotením, na druhej strane inak pristupoval k hodnoteniu svedeckej výpovede K., veľmi blízkeho priateľa poškodeného, pričom ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, svedok K. už mal predtým konflikty s obžalovaným a ktorý ako jediný dôkaz má podporovať pravdivosť, resp. vierohodnosť svedeckej výpovede poškodeného za situácie, že priamymi dôkazmi sú v prejednávacom a posudzovanom prípade iba dva priame dôkazy – výpoveď obžalovaného a svedecká výpoveď poškodeného, u ktorých ich tvrdenia nevykazujú podstatné rozpory medzi ich výpoveďami z prípravného konania a z konania pred súdom, na hlavnom pojednávaní. U svedka K. okresný súd pri hodnovernosti tohto dôkazu už blízky a priateľský vzťah s poškodeným ako aj navyše skutočnosť, že tento svedok mal v krátkej minulosti konflikt s obžalovaným nebol prekážkou tak, ako je to u iných vykonaných dôkazov – svedeckých výpovedí osôb blízkych obžalovanému v jeho prospech. Preto takéto hodnotenie dôkazov, bez existencie ďalších relevantných skutočností je neprípustné a možno ho považovať potom za nezákonné hodnotenie dôkazov v neprospech obžalovaného. A práve aj v neprospech obžalovaného (so zásadným porušením práva na jeho obhajobu vzhľadom na vývoj dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní) bol aj procesný postup okresného súdu pri odmietnutí vykonať doplnenie dokazovania výsluchom svedkov C. K., P. O. a A. B. C.. Pokiaľ ide o ďalšie odmietnuté obžalovaným navrhované dôkazy

– znalecký posudok na overenie vierohodnosti svedeckých výpovedí poškodeného a K., ako vykonanie overenia vierohodnosti na polygrafe (detektor lži), tu sa krajský súd s takýmto rozhodnutím okresného súdu na hlavnom pojednávaní stotožnil. Pokiaľ ide o vierohodnosť, túto posudzuje iba súd a polygraf v súdnej praxi ani ako minimálne podporný dôkaz nie je relevantným rovnako pri posudzovaní vierohodnosti či už svedeckých výpovedí, výpovedí obvinených či obžalovaných osôb. Okresný súd sa však navyše dopustil ďalších pochybení pri hodnotení dôkazov, ktoré hodnotil jednostranne a v neprospech obžalovaného, keď uvádzal svoje úvahy, ktoré prekračovali rámec dokázaných skutočností a ktoré sú v takomto prípade iba fikciou, keď iné, do úvahy prichádzajúci záver hodnotenia nie je možné aj z logického hľadiska vylúčiť (viď napr. jeho úvahy o uskutočnenej komunikácii prostredníctvom mobilného telefónu medzi obžalovaným a jeho manželkou počas ich návštevy u sestry obžalovaného, svedecká výpoveď matky obžalovaného, na jednej strane záver o nepreukázaní komunikácie medzi poškodeným a svedkom z konkrétneho mobilného čísla a na druhej strane záver

o tom, že mohli komunikovať prostredníctvom mobilných telefónov s inými číslami, úvahy o mobilnom telefóne obžalovaného). Napokon prvostupňový okresný súd sa akceptovateľne, pri hodnotení vierohodnosti svedeckých výpovedí poškodeného a K. nevysporiadal s preukázanou skutočnosťou o hlbokých vzájomných konfliktoch medzi obžalovaným a poškodeným a ktoré predchádzali žalovanému skutku.

V dotknutej veci boli podkladom pre vydanie odsudzujúceho rozsudku výpovede poškodeného I. J. a svedka J. K.. Podľa prvostupňového okresného súdu obaja svedkovia boli v rozhodnom čase prítomní na stanovišti taxíkov na železničnej stanici v Liptovskom Mikuláši a počuli vyhrážky obžalovaného adresované poškodenému. V súvislosti s hodnotením hodnovernosti výpovede poškodeného prvostupňový súd konštatoval, že nemal dôvod mu neveriť, pretože vyhrážky zo strany obžalovaného sa voči poškodenému stupňovali a ani samotný obžalovaný nepoprel, že ich vzájomné vzťahy boli napäté, existovala medzi nimi konkurencia. Spoločnosť MBD jazdila za nižšie ceny oproti ostatným taxikárom. Ďalej dôvodil tým, že ak obhajoba spochybňovala výpoveď K. aj z toho dôvodu, že sa mal vyhrážať upálením manželky obžalovaného s dcérou, predmetný skutok, ktorý sa K. kladie za vinu sa mal stať 22.10.2012, t.j. po spáchaní prejednávaného skutku. Z toho dôvodu je vylúčené, aby výpoveď svedka K. bola

v tejto prejednáwanej veci motivovaná jeho pomstou voči obžalovanému práve z tohto dôvodu. Tu krajský súd prvostupňový súd upozorňuje, že zrejme ušlo jeho pozornosti, že skutok sa síce mal stať dňa 22.10.2012, avšak J. K. bol v tejto veci vypočutý

v procesnom postavení svedka až dňa 25.10.2012 teda v čase, keď už vedel, že je trestne stíhaný, čo v konečnom dôsledku aj sám vo svojej výpovedi potvrdil. Pokiaľ ide o hodnotenie svedeckej výpovede poškodeného J., okresný súd na jednej strane tvrdí, že vzťahy medzi obžalovaným a poškodeným sú narušené do tej miery, že môžu zakladať trestnoprávnu zodpovednosť každého jedného z nich voči druhému, a preto je v zásade akceptovateľný stav, že dotknuté osoby sú v jednom konaní v postavení obžalovaného a poškodeného a v druhom

v opačnom procesnom postavení. Na druhej strane však tvrdí, že dôveryhodnosť svedeckej výpovede poškodeného J. nemôže byť v podstatnej miere znížená len samou skutočnosťou, že v inom trestnom konaní je stíhaný za trestný čin prečinu ohovárania, ktorého sa mal dopustiť práve voči obžalovanému. S tvrdením okresného súdu, že pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prejednávaného trestného činu nie je rozhodujúce, či medzi poškodeným J. a svedkom K. sa uskutočnila vzájomná telefonická komunikácia, sa krajský súd nestotožňuje. Práve uvedené má vplyv na posúdenie hodnovernosti svedeckých výpovedí poškodeného J. i K. a zostáva nezodpovedaná otázka, akým iným spôsobom sa dotknuté osoby dohodli na stretnutí

v rozhodnom čase a na rozhodnom mieste. Následne uvedené vznáša pochybnosť, či počuli vyhrážky uvedené v obžalobnom návrhu. Navyše nemožno prehliadnúť výsledky vyšetrovacieho pokusu, z ktorých vyplýva, že J. K. sa v rozhodnom čase mal nachádzať na inom mieste a nie na železničnej stanici, kde sa skutok mal stať. Pochybnosť

o tom, že sa žalovaný skutok mal stať potvrdzuje aj tá skutočnosť, že listinný dôkaz - správa železnice potvrdila, že rýchlik 609 zo Žiliny, ktorým mal svedok K. prísť do stanice Liptovský Mikuláš, meškal 10 minút. Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že s hodnotením svedeckých výpovedí P. B., N. B. a M. G. O. B., ktoré potvrdzujú obhajobné tvrdenia obžalovaného, pokiaľ tieto okresný súd vyhodnotil ako nevierohodné, sa krajský súd tiež nestotožňuje. Aj keď svedkyne sú v blízkom príbuzenskom vzťahu s obžalovaným ich výpovede treba hodnotiť vo vzájomnej súvislosti

s inými vo veci vykonanými dôkazmi, a len samotná skutočnosť, že majú vzťah k obžalovanému nemusí mať za následok ich nevierohodnosť.

Z pohľadu uvedeného odvolacie argumenty obžalovaného prezentované v odvolaní považoval krajský súd za dôvodné. Pochybnosti, na ktoré obžalovaný v odvolaní poukázal, týkajúce sa najmä hodnovernosti osôb poškodeného I. J. a svedka J. K. sú vysvetliteľné skutočnosťami, ktoré obžalovaný veľmi podrobne rozviedol

v rozsiahlom písomne podanom odvolaní a tiež „technickými“ dôkazmi, ktoré bolo potrebné vyhodnotiť jednotlivo, ako aj v ich súhrne tak, ako má na mysli ustanovenie § 2 odsek 12

Tr. por. Tu treba zdôrazniť, že nie všetky argumenty a námietky odvolateľa boli dôvodné a v tejto súvislosti treba uviesť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

V závere krajský súd uvádza, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku, nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť teda založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania stal. Uvedené platí tým skôr, že v prejednávanom a posudzovanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia pod bodmi I. a II. a vzhľadom na zistenie pochybenia v skutkových záveroch prvostupňového okresného súdu, pre ktoré bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť, odpadol dôvod pre preskúmanie súvisiacich výrokov o treste s výrokom o vine.

Povinnosťou prvostupňového okresného súdu bude preto v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní doplniť dokazovanie v naznačenom smere, vysporiadať sa so všetkými vytýkanými nedostatkami, ako aj s vysloveným právnym názorom odvolacieho krajského súdu a až potom rozhodnúť v súlade so stavom veci a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. a) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo na obhajobu.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd prípadne aj nariadil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.